

Évközi 7. Vasárnap B

*Irgalmasságodban reménykedem, Uram.
Szívem ujjong üdvözítő jóságod miatt;
jótéteményeidért dicsőítem az Urat. (Zsolt 12,6)*

Olvasmány

Izajás 43,18-19.21-22.24b-25

Ezt mondja az Úr: "Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne az elmúlt dolgokra figyeljétek. Íme, én valami újat viszek végbe, már éppen készülöben van; nem látjátok? Valóban, utat készítetek a pusztában, és folyókat fakasztok a sivatagban.

A nép, amelyet magamnak alkottam, hirdetni fogja dicsőségemet. Nem hívtál segítségül, Jákob, és nem törődte velem, Izrael! Csak bűneiddel terheltél, és gonoszságaiddal fárasztottál. Én magam vagyok az, aki vétkeidet eltörlöm önmagamért, és bűneidre nem emlékezem többé."

Szentlecke

2 Korintusiakhoz 1,18-22

Testvéreim! Isten a tanúnk, hogy szavainkban, amelyeket hozzátok intézünk, nem mindegy az "Igen" és a "Nem". Az Isten Fia, Jézus Krisztus ugyanis, akit mi – én, Szilvánusz és Timóteus – köztetek hirdettünk, nem volt "Igen" is meg "Nem" is, hanem az "Igen" valósult meg benne. Isten vala-mennyi ígérete "Igen"-né vált benne. Ezért hangzik fel általa ajkunkon "Ámen" Isten dicsőségére.

Isten az, aki minket veletek együtt megerősít és fölken Krisztusban. Pecsétjével megjelölt minket, és foglalóul szívünkbe árasztotta a (Szent)lelket.

Evangélium

Márk 2,1-12

Néhány nap múlva Jézus visszatért Kafarnaumba. Mihelyt elterjedt a híre, hogy otthon van, annyian összejöttek, hogy még az ajtó előtti téren sem fértek el; ő pedig hirdette nekik az igét.

Közben odahoztak hozzá egy bénát. Négyen vitték. Mivel a tömegtől nem fértek a közelébe, kibontották fölötte a tetőt, ahol volt, és a nyíláson át

leengedték a hordágyat, amelyen a béna feküdt. Jézus pedig, látva hitüket, így szólt a bénához: "Fiam, bűneid bocsánatot nyertek."

Últ ott néhány írástudó is. Ezek így gondolkodtak szívükben: "Hogy beszélhet ez így? Káromkodik! Ki más bocsáthatja meg a bűnt, mint egyedül az Isten?"

Jézus a lelke mélyén jól tudta, hogy magukban ilyeneket gondolnak. Így szólt tehát hozzájuk: "Miért gondoljátok ezt szívetekben? Mi könnyebb: Azt mondani a bénának: Bűneid bocsánatot nyertek, vagy azt mondani: Kelj föl, fogd ágyadat és járj? Tudjátok hát meg, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására!" Ezzel odafordult a bénához: "Mondom neked: Kelj föl, fogd az ágyadat, és menj haza!"

Az felkelt, fölvette a hordágyat, és mindannyiuk szeme láttára kiment. Mindenki elcsodálkozott. Dicsőítették Istent, és azt mondták: "Nem láttunk még ilyet soha!"

Elmélkedés

Otthon, Kafarnaumban – így mondja Márk – egy bénát visznek Jézushoz. Aki meggyógyul. Minden közösségben, ahol Jézus "otthon van", valami új jön létre, új teremtődik, újra feltárul a jövő. Megbocsátás – ez a mai elbeszélés mottója. Ahol teljes meggyőződéssel mondják:

"Bűneid bocsánatot nyertek" – csakis ott növekedhet új élet, csak ott nyílhatnak valódi távlatok: az ember újra érzi a talajt a lába alatt, újra kihúzza magát, újra ki tud lépni minden szűkösségből és szorongatásból. Az az ember, akinek múltját végleg lezárták, kiszabadul a letörtségből és elszigeteltségből és érzi, ahogy a sírkő tovaördül, és arcába süt a húsvéti fény. Nincs már szüksége arra, hogy mások hordozzák, hanem ő tud másokat hordozni, és új kapcsolatokat létesíteni, amelyeknek alapja az állhatatosság és kölcsönös függetlenség. Ha szívünkkel belehelyezkedünk ebbe a történetbe, akkor életünk különböző szakaszában különféle emberekben találhatunk magunkra: néha bénák vagyunk, akik képtelenek az üdvösség útjára lépni. Néha a hordozó emberekben ismerünk magunkra, elég erősnek ahhoz, hogy egy másik embert odavigyünk, teljes szabadságban, ahol a gyógyulását sejtjük; néha mi magunk vagyunk azok, akik kimondják a feloldozó szavakat – mint Jézus; és néha lehet, hogy csodálkozunk, értetlenedünk, vagy éppen haragszunk és féltékenyek vagyunk, éppúgy, mint a körülállók ...

A megbocsátás mindegyikünk számára állandó feladat. Mindannyiunk hivatása arra szól, hogy kimondjuk egymásnak és meghalljuk egymástól a szavakat "bűneid bocsánatot nyertek" – a bűnbánat szentségében, a szentmise bánatimájában, a hétköznapi életben ...

Ha belülről úgy érezzük: "megbocsátok, de elfelejteni nem tudom" – akkor az első olvasmány szavai kérnek belső gyógyulást a mindig jelenlevő, irgalmas Istenre emlékeztetve: "Ne gondoljatok többé arra, ami volt; azzal, ami elmúlt, ne törődjétek. Nézzétek, valami újat készítek nektek ... bűneidre nem emlékezem."

Az első olvasmány már a tavasz és az újrakezdés illatát hozza magával. Isten azt mondja: nem gondolok a tegnapi, a hosszú, sötét téli éjszakákra – a lelkedben is ... – mindent újrateremték, minden ember által okozott zavar és kavargás ellenére. Az új Jézusban testesül meg: a megbocsátás által, amit a bénának mond, eltávolít a lélekből minden akadályt és kimondja a minden bűnösök alól feloldozó szót. Ajándékba kapjuk a megszabadító lépéseket – és a küldetést is: a mi megbocsátásunk által esetleg mások tudnak újra talpra állni.